

שלומית: [8.12, 32: 17]: הי... אני לא מפסיקה לקרא, לחשוב, להתרגש ולהתפעל מכל שורה, מכל מילה ומהסיפא... 4 ! השורות האחרונות

אסביר את התחושות שלי למקרא חוזר ונשנה של השיר: בסולם הצלילים ובמוסיקה הנבנית באמצעותו - המעבר במקלדת הפסנתר מקליד לבן לקליד השחור העוקב - הוא בכל מובן מעבר בין עולמות. כאשר המעבר הוא מ'קליד לבן' ל'קליד השחור' העוקב ובמעלה המקלדת - מתקבלת אווירה שונה מאשר כאשר המעבר הוא מהקליד הלבן לקליד השחור - במורד המקלדת/סולם הצלילים. כך, למשל, ב"סולם מזו'ר" - במעבר מהתו "לה" - (הקליד הלבן) - לתו "לה דייאז" (הקליד השחור העוקב כלפי מעלה) - יש מן ההדגשה ואפילו מן "האופטימית". אך, כשהמעבר הוא כלפי מטה בסולם הצלילים (סולם מינורי) - מהתו "לה" (הלבן) לתו "לה מינור" (לקליד השחור שלפניו במורד סולם הצלילים) - התחושה... היא של התכנסות רגשית: למשל תחושה של עצב, כאב, ערגה

ועוד משהו, בהקשר לשהייה של הנגן על תו/צליל מסוים, בסיומו או גם באמצעיתו של משפט מוסיקאלי: כאשר יש התוויה של הקומפוזיטור או החלטה של המבצע להשתהות מכוונת, שאינה בטמפו הרגיל של היצירה - משמעה של ההשתהות היא הדגשה של המעבר... (לקראת סוף או לקראת משהו שמתחדש). הזמן בו נמשכת ההשתהות במעבר, הוא זמן של עצירה, של הדגשה מכוונת. השתהות כזאת היא רבת משמעויות. היא החלק הכי חזק במשפט המוסיקאלי המסויים בה היא מתרחשת. כל מבצע ישתהה בדרך ייחודית לו (הגם שבצמוד לתיווי של הקומפוזיטור האומר: להשתהות). החוויה שלי בהקשר

לשיר של חמוטל בן יוסף - שאני מאוד אוהבת רבים משיריה - ממוקדת ב"מרווח" הכל כך קטן ומשמעותי בין שני התווים הצמודים. היא משתהה על התו "לה" (הקליד הלבן) ומסיימת ב"לה במול" (הקליד השחור). גם בהשתהות זו יש צליל. הוא חבוי ואינו נשמע אבל הוא קיים... הוא ההדהוד של הקליד הלבן והציפייה למה שיקרה בעצירה על הקליד השחור.

בפרשנותי לשיר: זוהי אותה השתהות שבזקנה, ההשתהות שהיא עולם ומלואו אפשרי בין עולמות. מה יקרה בהשתהות... הזאת - זו אניגמה. היא תסתיים במפתיע, ברגע שימומש המעבר לקליד השחור, בהקשה אחת, בבת אחת

**

אז אני נשארת בשיר הזה עם רעיון מופלא ונפלא

...הזקנה היא מרווח ההשתהות בין שני עולמות, זה והבא

קראתי את השיר לפני 3 לילות כשלא יכולתי להירדם, ומיד העתקתי אותו והתחלתי לחתוך פיסות נייר מהן יצרתי את הקולאז. בין השעות 2 ל 4 לפנות בוקר - חוויתי חוויה שמלווה אותי בהתרגשות... התרגשות על כוחה המופלא של חמוטל בר יוסף ליצור במילים עולמות ודימויים עוצמתיים כמו עוצמתה של המוסיקה ועוצמתם של החיים

***

[8.12, 32: 17] וואו שלומית. מרגשת אותי מאד. אולי מכיוון שאני לא בעולמות המוזיקה ומכחישה את המעבר ל זיקנה לא דיבר אלי. לעומת הפרשנות שלך שריגשה אותי מאד.